

MANSFELD PÉTER

A megtorlás legfiatalabb áldozata

Mansfeld Péter 1941-ben született. 1945-ben a család férfitagjait „málenkij robotra” vitték, ahonnan a nagypapa nem jött haza. Apja fodrász volt, 1946-ig saját üzletét irányította, anyja fodrászsegédként szintén ott dolgozott. Később ktsz-ben helyezkedtek el. 1951-ben különváltak, két év múlva bontották fel a házasságot. Péter, nővérel és öccsével együtt, az édesanyjánál maradt. Általános iskolai tanulmányait intézetben végezte. Ezután esztergályos ipari tanuló lett a csepeli Rákosi Mátyás Tanintézetben. A szakma legjobb ipari tanulója címért folyó versenyben 2. helyezést ért el. 1956 folyamán áthelyezéssel a MÁVAG-ba került.

A forradalom alatt, a fegyverszüneti tárgyalások idején csatlakozott a Széna téri fegyveres csoporthoz. Szabó János („Szabó bácsi”), a felkelők parancsnoka először elküldte mint túlságosan fiatal, később mégis ő lett a gépkocsis összekötő, noha nem lehetett jogosítványa. Ilyen minőségében legtöbbször a Széna tér és a Schmidt-kastély között teljesített szolgálatot, a II. kerületi tanácsházán és párt házban utasításokat adott át, a Fő utcából és a BRFK-ról lőszert, kézigranátokat, gyutacsot, a *Szabad Nép* székházából papíryanagot, a Margit Kórházból pedig gyógyszereket és kötszereket szállított. Nem volt tudatos forradalmár (15 és fél évesen ez nehezen is lenne elképzelhető), de Szabó bácsi maradandó benyomást tett rá. November 4-én estig maradt együtt a felkelőkkel.

November 5-étől elsősorban a fegyverek összegyűjtésével foglalkozott – noha a Széna téren is szerzett néhányat, azzal a céllal, hogy egy újabb forradalom esetén csatlakozni tudjon a felkelőkhöz. (Társaival összesen egy golyószórót, öt-hat géppisztolyt, 15 dobtárat, 30 kézigranátot, számtalan gyutacsot és lőszert szedtek össze és rejtettek el, de másfél éven belül jó néhány darab eltűnt.)

1957-es év folyamán Mansfeldben a fegyveres és politikai ellenállás szándéka fel sem merült. Áthelyezéssel a MOM-gyárba került, itt folytatta tanulmányait. Innen és a korábbi munkahelyéről, a MÁVAG-ból önindító motort, fűrófejeket, és több más szerszámot, tárgyat tulajdonított el, a perirat szerint 3-4000 Ft érték-

ben. Augusztus 4-étől *Zachorecz József* nevű, hasonló korú barátjával lopások egész sorozatát hajtotta végre, összesen kb. 30 000 Ft kárt okozva, bár az eljárás során ennek nagy része megtérült. Október 4-én fogták el több társával: egy „kölcsonvett” autóval Óbuda felé furikáztak, amikor észrevették, hogy üldözik őket, mire Mansfeld hirtelen befordult a Tímár utcába, és nekiment egy fának. Három napon belül megszökött a rendőrségről, és *Zachorecz*-cel a hónap közepéig – újabb letartóztatásáig – folytatta a tolvajlást. Három és fél hónapot töltött vizsgálati fogságban. Az itt eltöltött idő, a rabtársaktól hallottak meghatározó élményévé váltak, és a továbbiakban a haláláig a rendszer kiengesztelhetetlen ellensége lett, noha a körülmények nem a legkedvezőtlenebbül alakultak számára: 1958. január 29-én egyéves börtönbüntetésre ítélték, de a végrehajtást háromévi próbaidőre felfüggesztették. A munkahelyén megbocsátottak neki, mivel „okos, szorgalmas és igen tanulékony fiú”.

A „terrorbanda”

Mansfeld egyik jó barátja *Blaski Gábor* volt, 1957 végén már közelebb került bátyjához, a három évvel idősebb *József*-hez is, aki betanított munkás volt. Amikor megszökött a rendőrségről, őt keresték fel, ekkoriban már közösen is csináltak

egy-két kisebb „stiklit”. Amikor a rendőrség újra elfogta Mansfeldet, *Blaski* is szerepeltették tanúként a tárgyaláson.

1958. február 15-én *Blaski* és Mansfeld elhatározták, hogy közös akciókba kezdenek. Mindketten a pénzszerzés lehetséges módzatait vették számba. Azt találták legcélravezetőbbnek, ha fegyveresen, lopott autókkal rablótámadásokat hajtanak végre. Elrejtett géppisztolyaik azonban erre nem voltak alkalmasak, pisztolyokat akartak szerezni, rendőrök, munkásőrök lefegyverzésével. Elképzelésük szerint igazolványaikat, egyenruháikat is felhasználják majd postahivatalok megtámadására. Másnap elővették az Apostol utcai romos garázs aknájából a Mansfeld által szakszerű módon elrejtett géppisztolyt és táraikat.

Arról is szó esett, hogy bandát kellene szervezni. Mansfeld véletlenül találkozott régi barátjával, *Bóna Rezső* segédmunkással, volt osztálytársával, akinek szülei távollétében a lakásán elmondta, hogy *Blaski*val egy „bandát” szervez, már fegyverük is van. Ott volt *Bóna* barátja, a náluk egy évvel fiatalabb *Furka László* ipari tanuló is, akit Mansfeld addig nem ismert. Kiderült, hogy *Bóna* is egy csoport megalakítását tervezte, de röpcédula-terjesztés céljából. Mansfeldnek nem volt ez ellen kifogása, de figyelmeztette őt, hogy ehhez *Blaski* beleegyezése is szükséges. *Furka* bejelentette, hogy a forradalom idején összeszedett néhány röplapot, azokat lehetne sokszorosítani. Ezután *Bóna* megkérdezte Mansfeldtől, hogy őt felvenné-e a bandába, s beajánlotta *Furka*t is, kijelentve, hogy őt jól ismeri, és felelősséget vállal érte. Mansfeld beleegyezett mindkettjük csatlakozásába. Arról beszéltek, hogy majd a Mansfeld által ellopott autóval terjesztik a röpcédulákat. *Bóna* és *Furka* feladata lett volna egy írógép beszerzése. *Bóna*t táppénzcsalás vádjával bírósági eljárás fenyegette, ezért rövid időn belül disszidálni akart, és vele ment volna *Furka* is.

Másnap, 17-én reggel Mansfeld – ugyancsak véletlen találkozás alkalmával (nem volt kedve iskolába menni) – beszervezte a csoportba egy másik régi barátját, a nála két évvel fiatalabb, álta-

lános iskolás *Egei Attilát*. Ez alkalommal Mansfeldnek sikerült a Külügyminisztérium elől egy Warszáwát elkötnie, és elrejtette az elhagyatott rózsadombi Szeréna utcában. Délután Blaskival egy csatornadaraból rendszámtáblát készítettek. A zavartalan közlekedést úgy akarták biztosítani, hogy szovjet rendszámot festenek fel, de végül mégsem bíbelődtek ezzel, mert már az alapozás is nagyon lassan száradt. Inkább a környéken autózgatva felfedező körutat tettek. Az Árvácska utcai osztrák követség előtt álló rendőr lefegyverzése megoldható feladatnak tűnt, mivel arrafelé nagyon gyér volt a forgalom. Blaski arra kérte Mansfeldet, tanítsa meg vezetni, hogy egyedül is ki tudjon szökni Nyugatra, másrészt, ha Mansfeld megsérül valamelyik akcióban, a többieket el tudja menekíteni.

Blaskit egyébként hidegen hagyta a politikai célú ellenállás gondolata. Ezt még az sem cáfolja, hogy 1956 októberében a XII. kerületi rendőrkapitányság nemzetőrségébe jelentkezett, mivel sógora itt szolgált rendőrként. A forradalom leverése után kiegészítő rendőrként ott maradt 1957. január 14-éig, és azért szerelték le, mert még nem volt katona. Furka Lászlót sem politikai elvek vezérelték, hanem a könnyebb pénzszerezés lehetősége.

Mansfeld viszont – vizsgálati fogsága óta – a rendszer esküdt ellenségévé vált, és a gengszterkedés mellett a kádárista megtorlással szembeni bosszú, a forradalom újraélesztése is hajtotta. Legfontosabb feladatának sógora, *Virág János* pedagógus kiszabadítását tartotta, akit forradalmi tevékenységéért öt évre ítélték. Állítólag a Fő utcai ügyészség megtámadását, Maléter Pál kiszabadítását is felvetette, hogy a legendás katonát vezetőjüknek válasszák.

Mansfeld mellett Bóna Rezső ment át a legtöbb kalandon. Részt vett az 1956. október 23-ai tüntetéssorozatban, a Széna tériek csoportjához csatlakozott, a Központi Statisztikai Hivatal épületénél kapott őrszolgálati feladatokat. A II. kerületi pártbizottsági épület elfoglalása után részt vett a brosúrák, kötetek szétosztásában, elégetésében. 1956. november 12-én elhagyta az országot, Svájcba került. Laktanyákban, kolostorokban lakott, majd harmadmagával a Genfi-tó partján „kölcsonvtettek” egy csónakot, s Franciaországba távoztak. Ott hamarosan igazoltatták őket. Mivel nem akart az idegenlégióba kerülni, visszavittek Svájcba. Itt lopás, verekedés, részegeskedés miatt hat napra a rendőrök becsukták. 1957 januárjában visszajött Magyaror-

szágra. 1957 nyarán egy barátjával a francia követségen sikertelenül jelentkeztek az idegenlégióba. Bóna a Vízműépítő Vállalatnál elkövetett táppénzcsalása miatt már várta a letartóztatását.

Egei Attila mindkét bátyja 1956-ban egészségügyis volt a Széna téren, ő is megfordult a felkelők bázisán. A forradalom leverése után röpcédulák terjesztésében részt vett. Elmondása szerint ezúttal nem volt szó röpcédula-terjesztésről, csak arról, hogy minden tagnak szereznek pisztolyt, amelyekkel pénzt rabolhatnak.

Blaski és Mansfeld annyi embert akart beszervezni, hogy a banda három gépkocsiban közlekedve kényelmesen elférjen. Azt tervezték, hogy valamennyiüket lefegyverzik a rendőröktől, munkásőroktől szerzett pisztolyokkal. Mansfeld és Bóna fontos feladatnak tartotta az újabb forradalom kirobbantását. Úgy gondolták, ha ők elkezdi, egészen biztos, hogy lesznek követőik, de ha egy időre lecsukják őket, abból is profitálnak, mivel a rendszer megváltozik majd, és őket tisztelni fogják.

A csoport előzetes megbeszélés szerint fél hétkor találkozott a Medve utcai iskolánál. Blaski és Mansfeld a gépkocsival érkezett, magukkal hozták géppisztolyukat is. Blaski e fiatalokat nem, vagy csak kevéssé ismerte, de semmi kifogást nem emelt személyükkel szemben. Mind az öten kocsiba szálltak, és elkezdtek furikázni a budai oldalon. Mansfeld be akarta bizonyítani a többieknek, hogy jól tud vezetni, és útközben meg kellett beszélni a terveket.

Este 7-kor az osztrák követségtől mintegy 70 méterre, a Bimbó utca–Árvácska utca sarkán állították le a kocsit. Az őrszem lefegyverzéséhez Mansfeld javaslata szerint mind az öten odamentek volna, de Blaski ezt feltűnőnek tartotta, és azt indítványozta, hogy a tervet hárman hajtsák végre, a másik kettő pedig figyeljen, és veszély esetén füttyel jelezzen. A feladathoz kiszemelt Bóna azonban megijedt, Egei sem vállalta. Mansfeld odaállította őket a kocsi mellé, amíg vissza nem jönnek. Amikor odaértek a rendőrhöz, előzetes megbeszélés szerint Mansfeld egy utcanévet kérdezett, majd Blaski a kabátja alól előkapta a géppisztolyt: „Kezeket fel!” *Vekerd* törzsermester a pisztolya felé kapott, de Furka is rákiáltott, mire az őrszem engedelmessékedett. Mansfeld elvette a szolgálati fegyverét, a tárákat, és csőre töltött. Ezután a gépkocsihoz kísérték, de közben – mivel Bónának egy idegen közeledését jelezték

– felszólították Vekerdit, hogy tegye le a kezét.

A kocsival Budakeszi felé indultak, közben elvették a törzsermester igazolványait is. Ekkor Blaski közölte vele, hogy eredeti tervük szerint megölték volna, de most, hogy látják, két gyermeke van, megkímélik az életét. A fiatalok ugyanis az akció előtt elhatározták, hogy likvidálják a rendőrt, de valószínűleg ezt egyikük sem akarta igazán. Lehetséges, hogy ha ellenkezett volna, akkor sor került volna a fegyverhasználatra. Amikor egy autó megelőzte őket, Blaski felkiáltott: „*ez a mi autónk, most viszik a többi rendőrt is kifelé!*” Merthogy ez egy jól szervezett banda, amelynek feladata a rendőrök összeszedése. Mansfeld erre rálicitálva megkérdezte a törzsermestert, hogy nem látta-e a 4-es és a 6-os híradót, mert az ott bemutatott vonatrablást is az ő galerijük hajtotta végre. Bóna megkérdezte tőle, hogy magyar ember-e. Igenlő válaszára kijelentette, hogy ők is magyarok, de gengszterek is. Bóna ezután a forradalom alatti tevékenységére kérdezett rá: hány embert vitetett el vagy végzett ki? Semleges válasza után Egei azt igyekezett megtudni, hogy mióta rendőr, és bántott-e valakit a „Kádár-kolbásszal”. A rendőr azzal védekezett, hogy nincs gumibotja. Ezután azt firtatták, hogy miért nem inkább üzemben dolgozik, ott többet kereshetne. Végül Blaski megkínálta cigarettával, kezét fogott vele, és bántatlanul elengedték a Ságvári ligetnél. Miközben a 22-es buszhoz kísérték, azzal fenyegették, ha felismerésükre jelentést tesz, családostul megölik. Kioktatták, hogy mindenkinek azt kell mondania: álarcos banditák támadták meg. Az igazolványát nem adták vissza, és arra is vigyáztak, hogy ne láthassa meg a rendszámot.

Visszaérve, a kocsit valahol a Rózsadombon hagyták, a további akciókat másnapra halasztották. Akkorra azonban már nem találták ott az autót, a helye be volt jelölve. Ezután Mansfeld és Blaski a Markó utcában a Nehézipari Minisztérium Mercedesét tulajdonította el. Jártak Újpesten, Mansfeld egyik volt fogolytársánál géppisztolyokért. Őt nem találták meg, családtagjai pedig elmondták, hogy már rendőrök is sikertelenül keresgéltek ott. Bónával és Egeivel a Török utcában találkoztak, ekkor derült ki, hogy Furka már nem tart velük, mert fél a következményektől. Óbuda felé indultak, hogy megismételhessék előző napi akciójukat, azonban az autó elromlott. A II. kerületi Kandó Kálmán utcából elvittek egy Pobjedát. Rendőrt vagy munkásört kerestek,

de nem találtak támadásra alkalmas helyet. Visszafelé az Élmunkás térnél egy rendőr le akarta állítani őket, majd a Marx tér közelében egy motoros rendőr eredt utánuk. Blaski és Bóna tüzelésre készült, miközben Mansfeld teljes sebességre kapcsolt, s a piros lámpán is áthajtva sikerült leráznia az üldözőket. Budán a Lukács parkban hagyták az autót, mivel további használatát veszélyesnek ítélték. Szétszéledtek, de Mansfeld visszatérve ott találta Blaskit és Bónát, s közölte velük: a rendőrök a nyomukban vannak, őt már otthon keresték. Először Blaskihoz mentek, aki meghagyta a feleségének: a rendőrséget majd úgy tájékoztassa, hogy elutazott.

Ezután Mansfeld javaslatára egy volt cellatársának, *Kalló József*nek a feleségéhez indultak a Lukács utcába, hogy „igazságot szolgáltatassanak”, mivel az asszony 1956-os fényképek gyűjtéséért feljelentette a férjét, hogy összeállhasson egy katonatiszttel. A többiek elfogadták Mansfeld véleményét: a spiclivel végezni kell. Az is felmerült bennük, hogy a nőt megerőszakolják. A zsákmányolt rendőrigazolványuk segítségével akartak behatolni, a lakást pedig bűvőhelyül használták volna a rendőri körözés elől. Ki tudja, mennyiben váltották volna valóra fogadkozásaikat – valószínűleg ugyanannyira, mint a rendőr meggyilkolását –, ám váratlanul a volt cellatársat találták otthon. Mansfeld elmesélte az elrabolt pisztoly történetét, és azt is, hogy a rendőrség keresi őket. Azt azonban

nem, hogy milyen célból látogattak oda. Kalló marasztalni akarta őket éjszakára, ezt azonban végül nem fogadták el, mert Mansfeld nem bízott meg benne: tartott attól, hogy elalvásuk után telefonon értesíti a rendőrséget.

Ezután a Mártírok útja–Erőd utca sarkán egy Pobjedát akartak elkötni. Mansfeld a törével kinyitotta az ajtaját, de nem tudta beindítani az autót. A Török fürdőnél egy elhagyatott helyiségben aludtak reggelig. Mansfeld ekkor meglátta a rendőröket, akik a közelben kutattak utánuk. A szomszéd ház udvarán keresztül próbálták egerutat nyerni, ám a nyomozók észrevették őket. A Duna-part felé futottak, majd az Árpád híd felé. Blaski javaslatára a többiek kissé lemaradtak tőle. A Kolosy téri piacnál Mansfeldet és Bónát a rendőrök elfogták, Blaski elkapott egy villamost. A Halászbástyánál elásta a pisztolyt és a tárákat, majd a Déli pályaudvarra tartott, hogy találkozzon a feleségével. A jegypénztári folyosón azonban két rendőr őrizetbe vette.

A vizsgálati fogságban

Blaski letartóztatásával a teljes „terrorbanda” rács mögé került: Furka Lászlót és Egei Attilát még előző éjszaka a lakásukban fogták le. Közülük ekkor csak Blaski József töltötte be a 18. életévét. Mindnyájukra börtönügynököt állítottak, nem is akármilyet: a volt rendőrök és el-

hárítóisztek játszi könnyedséggel szedték ki mindent a gyerekekből.

Mansfeld Péter magányában, reménytelen helyzetében hihetetlen bátorságról és lelkiereőről tett tanúbizonyságot. Elfogásának pillanatától bízott abban, hogy valamilyen úton-módon meg tud szökni. Először a priccseről letört vassal akarta kihallgatáskor a nyomozóját leütni és annak fegyverével, igazolványával elmenekülni. Ez napokig tartó, fáradtságos előmunkát igényelt, különösen a lefeszített darab kettétörése, mivel az túl hosszú volt. Eközben figyelni kellett az őrt is. Zárkatársa, a börtönügynök mindent jelentett. A nyomozók „kombinációt” dolgoztak ki, hogy spiclijük ne keveredjen gyanúba: Mansfeldet fényképészhez vették, ahol le kellett vennie a kabátját, amelybe a vasdarabot elrejtette. Ezután valamelyik rendőr „véletlenül” belebotlott. Mansfeldet ötnapos sötétzárkára ítélték. Büntetésének letelte után a börtönügynöknek panaszkodott, hogy milyen rossz volt a sötétzárka, „*de majd a vizsgálonak dicsérni fogja, hogy mutassa: még attól sem fél*”.

Bár vallomásaiban igyekezett egy Schoherin József nevű fiktív figurára hárítani a szervezkedés kezdeményezését, irányítását, az ügynök jelentette, hogy kitalált kémmesével igyekszik félrevezetni a nyomozóját. Kint lévő barátait nagyon igyekezett menteni. Vég kedélyállapotát megőrizte, míg az előadója elő nem állt azzal, hogy sógorát, Virág Jánost „ki

fogják nyírni”. (Valójában nem forgott veszélyben.)

Nem törte le az sem, hogy az egyik helyszíneléskor nem tudott megszökni, mert mindig bízott a következő alkalom sikerében. Mint kiderült, joggal, noha a spicli ekkor is figyelmeztette megbízóit, hogy Mansfeld menekülni készül: kínálkozó pillanatban, kibogozta a csuklójára erősített szíjat, és 4 méteres mélységbe ugrott. Valaki azonban utánkapott, elvesztette az egyensúlyát, s az esés következtében két helyen eltört a karja. A rendőrök lövöldözése és anyja kiáltása ellenére sem állt meg, elfutott egy rendelőhöz, ahol elsősegélyben részesítették, majd a Karolina Úti Kórházba szállították, ahol elfogták.

„Blaski József és társai”

A „terrorbanda” ügye október 28-ától a Fővárosi Bíróság népbírói tanácsa elé került.

Valamennyien elismerték a terhükre rótt cselekményeket, és mindnyájan bünszónak érezték magukat – akárcsak a nyomozati időszakban. Abban is egyöntetűen vallottak, hogy a vizsgálat során nem érte őket bántalmazás vagy kényszerítés.

Az 1956-os tettek csak kevéssé kerültek szóba, annál inkább a gyilkosságra való szövetkezés két rendbeli vádja. A Vekerdi-ügy és a Kallóné-ügy tényszerűségét senki sem tagadta. A legfőbb kérdés a gyilkossági szándék, az „ellenforradalmi” indíttatás és a „bandavezér” személye volt.

Minden szempontból Blaski és Mansfeld került a legnagyobb veszélybe. Egyértelműen ők ketten voltak a vezetők, és mindkét „gyilkossági kísérletben” részt vettek. Blaski a vádbeli időben már betöltötte a 18. életévét, Mansfeld viszont veszélyesebb „ellenforradalmárnak” tűnt.

Blaski taktikus volt, amit lehetett, tagadott. Mansfeld nem törekedett arra, hogy a hatóságok szimpátiáját elnyerje. Az I. fokú tárgyaláson védekezése elsősorban arra irányult, hogy a nagykorú Blaskit védje, noha tudta, hogy az ő élete sincs biztonságban. Többször hangsúlyozta, hogy Blaskit semmilyen „ellenforradalmi célzat” nem vezérelte (igaz), magára vállalta a csoport szervezését (igaz) és a parancsok kiosztását (csak félig igaz). Valomása szerint egyedül Blaski ragaszkodott a rendőr szabadon bocsátásához (nem biztos), s a nő megerősökölésének gondolatát is ő vetette el (nem biztos). Tényszerűen állította, hogy ő és Blaski felváltva irányítottak. Nem hallgatta el viszont,

hogy amikor a motoros rendőrök üldözték őket, Blaski, pisztolyát készenlétben tartva, felszólította társait: készüljenek fel a tüzelésre.

Mindkét gyilkossági kísérlet esetében a vádhatóság mindössze a vádlottak vallo-másaira támaszkodhatott. Vekerdi törzs-örmeister ugyanis nem bizonyult rosszindulatúnak, és valószínűleg az igazat mondta azzal, hogy meggyilkolása nem is került szóba. Kalló Józsefnek pedig fogalma sem volt a fiatalok látogatásának valódi céljáról, így beidézésével a bíróság nem sok információval gazdagodhatott.

Nyilvánvaló, hogy a fiúk egymás között szívesen mondtak nagyokat. Ez többszörösen bebizonyosodott a Vekerdi-ügyben. A vád logikája szerint Furka élete is nagy veszélyben forgott, mivel február 17-én este, amikor megbeszélték a másnapi találkozót, arról volt szó, hogy aki nem jelenik meg, golyót kap a fejébe.

Blaski taktikája már a vizsgálati szakaszban is arra irányult, hogy elhitesse magáról: elmebetegségben szenved. Arról volt igazolása, hogy kiskorában magasról leesett, fejét beütötte, s emiatt két hétig orvosi kezelés alatt állt. Egyszer „dührohamot kapott”, nekitámadt az öröknek, megrúgta, megütötte őket, és közben azt kiabálta: „gyilkosok, gazemberek! Majd odakint újra találkozunk, akkor ellátom a bajotokat!” Hárman legyűrtek, valószínűleg jól megverték, az orvosi rendelőben injekciót, a zárkában kényszerzubbonyt kapott. Az egyik tárgyalási napon egyszer csak kiabálni kezdett: „Ne hazudjanak! Ne hazudjanak, nem támadtam az államrend ellen! Nem szervekedtem!” A tanácselnök egy időre kivezetette a teremből, majd szakorvosi vélemény alapján a bíróság kihirdette a végzést: Blaskinál nem áll fent az elmebetegség gyanúja. E taktika félig-meddig mégis bevált, mert Blaskit – részben ügyvédje ügyessége révén – igen korlátozott szellemi képességűnek minősítették.

Mansfeld viszont – a vizsgálat alatti renitens viselkedését folytatva – azon fáradozott, hogy minél inkább kihívja maga ellen a bíróság és az ügyész rosszindulatát. A bírót bosszantotta azzal, hogy láthatóan büszke volt Széna téri múltjára: „Szabó bácsinak [...] esküt tettem arra, hogy életem végéig védem a hazát.” A politikai jellegű kérdésekre így felelt: „Azt nem tudom megmondani, hogy Szabó bácsi végcélja mi volt. Azért mentem a Szabó bácsihoz, mert mindenki oda-ment. [...] Az ellenforradalom célja, hogy az 1945-ben megalakult forradalmi kormányt megdöntse. [...] Tudomásom van

arról, hogy Szabó bácsit mire ítélték.”

November 17-én Mátsik György ügyész a perbeszédében fenntartotta a vádiratban foglaltakat: „Kiemelni kívánom, hogy a II. r. világosan válaszolt a népbírók azon kérdésére, hogy mi az ellenforradalom. [...] Igen nagy a vádlottak társadalmi veszélyessége, akik a kapitalista restauráció törekvői. Kiemelni kívánom, hogy ezen bűnügyben másképpen kell vizsgálni azt a tényt, hogy a vádlottak valamennyien munkásszülők gyermekei, úgy kell vizsgálni, mint osztályarúlokat. Nem megtévedt emberekről van szó, hanem tudatos ellenforradalmárokról. [...] politikai síkon nincs fiatal vagy idősebb korú vádlott. Velük szemben a legdrágább szigorral kell eljárni a büntetés kiszabásánál.” Blaskira és Mansfeldre egyaránt halálbüntetést, a többiekre súlyos börtönbüntetést indítványozott.

Ettől a végzős beszédőtől még Mansfeld is megijedt, de nem annyira, hogy ne védte volna továbbra is az ugyanolyan veszélyben lévő barátját, bár Blaski ezt addig sem viszonzta. Az utolsó szó jogán ezt mondta: „Valóban I. r. vádlott-társam nem tudott arról, hogy mi mit akarunk csinálni. Mostani cselekvőségünket az ellenforradalom hatása következtében követtük el. Csak a nyomozás során szereztem tudomást arról, hogy tulajdonképpen kicsoda is volt Szabó bácsi. Kérem a bíróságot, hogy vegye figyelembe fiatal koromat, és szeretnék dolgozni még, ha nem ítélné halálra.”

A Guidi-tanács 1958. november 21-én végül is 2:1 arányban az „életre” szavazott. Nem így 1959. március 19-én a II. fokú bíróság Vágó Tibor tanácsa, amely felerészben elfogadta Borsi Zoltán ügyész vádbeszédét, amelyben a fellebbezési óvást valamennyi terhelten szemben fenntartotta.

Mansfeld az utolsó szó jogán nagy részben megváltoztatta addigi vallomá-sait, és halálos ítéletének kihirdetése után kegyelmet és perújrafelvételt kért. (Blaskinál megmaradt az életfogytiglan.) A népbírói tanács azonban egyhangúlag nem ajánlotta kegyelemre. Kíméletlenségük magyarázata nem a vádpontokban rejlik. Azt nem tudták elviselni, hogy Mansfeld még teljes reménytelenségében is szembe mert szállni velük. Ezért tűnhetett javíthatatlan, átnevelhetetlen „ellenforradalmárnak” a szemükben.

Az ítélet végrehajtására 1959. március 21-én, tizenegy nappal a 18. születésnapja után került sor.